

Toen IJclub Nova Zembla 75 jaar werd

Nu ik bij het 75-jarig bestaan van onze IJclub *Nova Zembla* een verslag zal schrijven over de verrichtingen en de namen van degenen zal vermelden die in deze driekwart eeuw hun beste krachten hebben gegeven voor het welzijn van *Nova Zembla* - de oudste vereniging in Spaarndam mag ik beginnen met een klein gedeelte uit het verslag, dat ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan door L. Max geschreven is: 'Het zilveren jubileum van een vereniging is op zichzelf al een belangrijk feit; nu dit plaats heeft op zoo'n klein dorp als Spaarndam, is het wel een bewijs dat onder de leden en het bestuur een warm hart klopt voor het ijs en de vereniging.' Hoeveel te meer moet dit het geval zijn bij het 75-jarig bestaan! Dan moet deze vereniging wel gedragen worden door een groot gedeelte van de bewoners. Al mag veel van het werk dat in de afgelopen 75 jaren is verricht, te lezen zijn in de verschillende notulenboeken en jaarverslagen, toch zal het voor degene die hierin belang stelt, gemakkelijker zijn dit alles in een doorgaand overzicht te kunnen terugvinden. Ik zal dit verslag in drie gedeeltes opstellen: het eerste tijdvak vanaf de oprichting in 1880 tot 1906, het tweede tijdvak van 1906 tot 1928 en het derde tijdvak van 1928 tot heden. Het was begin januari 1880, toen het nogmaals begon te vriezen, nadat het al van begin december tot kerstmis had gevoren. En dat betekende voor een groot deel van de bewoners van Spaarndam bittere armoede. Het was toen zelfs zo, dat in Amsterdam een vierde gedeelte van de bevolking werd bedeed! Het gebeurde in die tijd, dat een aantal personen bijeen kwam om erover te beraadslagen, wat er voor de armsten onder de bevolking kon worden gedaan. Men besloot een hardrijderij op de schaats te houden, met als prijzen levensmiddelen voor elke deelnemer. De prijswinnaars zouden een extra portie krijgen. De heren hadden een paar drukke dagen. Geld en levensmiddelen moest worden opgehaald, maar daarnaast moesten er palen met draad en touw en vlaggen worden geleend. Ook de baan moest worden uitgezet. Maar alles kwam voor elkaar! Er werd nog wat geld van de bijbanen 'ingevangen', zodat er nog twee wedstrijden konden worden gehouden. Toen na afloop van de winter de heren bijeenkwamen voor de slotafrekening op 1 maart, waren allen van mening dat er een vereniging moest komen met een vast bestuur, waarvan de naam moest zijn Nova Zembla. Dat eerste bestuur bestond uit de heren Jan Cornewal (voorzitter), J. J. Stol (tweede voorzitter), J. Kuiper (secretaris), N. Oud (tweede secretaris), S. Willemse (penningmeester), F. Dekker en W. Merrienboer (commissarissen). In 1882 bedankte de voorzitter en werd de secretaris geroyeerd! Het was toen, dat de heer Stol tot voorzitter werd benoemd en de heer D. van Rijendam tot secretaris. Het zijn deze beide mannen, die bijna een kwart eeuw op voortreffelijke wijze de belangen van de ijsclub hebben behartigd. Een voortvarend man, die bakker Stol, die, zodra het begon te vriezen, 's nachts brood bakte en overdag werkte voor de ijsclub. Maar bovenal dient de timmerman-winkelier Van Rijendam vermeld te worden, die op zo'n accurate wijze leden registreerde, notulen te boek stelde en bovendien elke drie maanden het materiaal controleerde, waarbij zelfs het aantal penhouders hem niet ontging! Het is dan ook niet te verwonderen dat hijzelf, toen er in de wintermaanden van 1888 weer om levensmiddelen werd gereden zonder dat er geld in kas was, een baaltje bloem gegeven had. Er hadden zich 43 deelnemers aangemeld, waarbij er zelfs een was die drie varkens voor zich zelf had geslacht. Deze werd natuurlijk afgewezen. Maar na afloop kwamen alle anderen zeggen dat zij geld moesten hebben en dat het bestuur maar feest maakte en de gelden maar aan het Verzuipen' was. Dat Van Rijendam dit ongezoeten in het verslag vermeldde, behoeft geen betoog. Maar hij ging, ondanks deze teleurstelling, ermee door zijn werk op even voortreffelijke wijze te verrichten. Inmiddels kwam echter steeds meer de echte ijssport naar voren. Er werden nadien meer wedstrijden 'hardrijden en ringsteken' gehouden om geldprijzen en kunstvoorwerpen, waarbij steeds door de toenmalige burgemeester Haitsma Mulier een paar prachtige schaatsen ter beschikking werd gesteld. Reeds in 1897 werd er een instructie gemaakt voor de rijders, bestaande uit een dertiental artikelen, waarbij het in artikel 9 de rijders ten strengste werd verboden zich met elkaar te verstaan teneinde de prijzen reeds voor de wedstrijd te verdelen of zogenaamd 'monopolie te maken'. Dat dit nodig was, blijkt uit de notulen van de bestuursvergadering gehouden op 22 december 1899, toen, na afloop van de die dag gehouden wedstrijd een zekere Smit werd medegedeeld, dat hij voortaan geweigerd zou worden. Ook vier rasechte Spaarndammer rijders en prijswinnaars kregen de aanzegging, dat ook zij, wanneer zij nog eenmaal 'monopolie maakten', voortaan geweigerd zouden worden. Hieruit blijkt wel, dat de heren bestuurders van geknoei met de prijzen niets moesten hebben. In het jaar 1898 moest het bestuur enkele malen bijeenkomen voor de kroning van Koningin Wilhelmina. Er werd geen bedrag beschikbaar gesteld voor de feesten. Dat kon er niet af, maar om het defilé op Clingendael als sportvereniging mee te maken, daar waren zij voor te vinden. Met 17 man er op af! Na afloop hadden ze het prachtig gevonden. Maar wee, de kosten waren veel hoger geweest, dan waarop gerekend was. Laat ik ook nog vermelden, dat dezelfde vlag in de optocht bij de kroning van koningin Juliana vijftig jaar later ook nog werd meedragen en wel door de kleinzoon van de vaandeldrager Nooij, die hem in 1898 had gedragen. In 1901 won de club op 1/20 lot de fl. 30.000, - uit de staatsloterij. Dat gaf drukte en wrijving. Nadat de penningmeester de schrik te boven was, werd er vergaderd. Het bestuur wilde de helft op de spaarbank zetten en voor de andere helft materiaal kopen. Na veel herrie werd f 700, - onder de leden verdeeld en voor de rest materiaal gekocht. Later hadden zij allen spijt, maar toen was het te laat. De caféhouder van het club café zal de enige geweest zijn die er geen spijt van heeft gehad. In het jaar 1903 werd de Koninklijke goedkeuring verkregen, nadat er een reglement was vastgesteld. Het 20- en 25-jarig bestaan werd beide keren gevierd met een boottocht: eenmaal naar de Vecht en eenmaal naar Utrecht. Beide keren was na afloop de kas leeg. Maar toen er de winter daarop ijs lag, was er

ook weer geld om wedstrijden te houden. Dat het er bij zo'n boottocht feestelijk toeging blijkt uit het verslag van de secretaris. Het personeel van de boot werd bedankt voor de 'humane' behandeling. En ook de kastelein werd een compliment gemaakt voor zijn royale houding, 'want', zo luidt het verslag, 'wij kwamen allen in zeer vrolijke stemming thuis'. In 1902 leed de vereniging een ernstig verlies door het vertrek van de voorzitter naar Haarlem. En in 1905 door het overlijden van de secretaris Van Rijendam die enkele weken voor zijn dood nog een lijst had gemaakt van alle materialen en waar deze waren opgeborgen. Nadat eerst Dijksman en G. W. van Riet ieder een tweetal jaren de voorzittershamer hadden gehanteerd, werd P. Jukes tot voorzitter en L. Max in 1906 van tweede tot eerste secretaris benoemd. En hiermede begint het tweede tijdvak. Had men voordien altijd gesproken van president en vicepresident, toen werd het voorzitter en tweede voorzitter. Maar vooral kwam tot uiting, dat men van dat ogenblik af meer deed voor de eigenlijke ijssport. Wanneer het nodig was stelde men betaalde baanvegers aan tegen een bepaald loon, die men met bussen op de baan liet werken. En 's avonds, bij de heer Th. Jukes, moest men de centen tellen, met de nodige angst of er wel genoeg zou zijn om de baanvegers te betalen. In 1907 hadden er weer verschillende wedstrijden plaats. Er was zelfs f 200,- in kas, wat in geen jaren was gebeurd. In 1909 werden er voor de eerste maal wedstrijden voor de schooljeugd gehouden om prijzen, door de club beschikbaar gesteld. Ondanks de felle oostenwind was de animo groot en besloot het bestuur in den vervolge steeds wedstrijden voor de schooljeugd te houden. Het jaar 1912 was een zeer druk jaar. Toen werden er negen wedstrijden gehouden, waarbij voor de eerste maal een wedstrijd in schoonrijden. Er was veel publiek aanwezig. Dit was zo in de smaak gevallen, dat het bestuur besloot in den vervolge als eerste wedstrijd er een voor schoonrijden te houden. In 1919 waren er weer enkele wedstrijden, maar er was een tekort in kas. Geen nood, er waren nog enkele pakken kaarsen die bij opbod werden verkocht, waarbij de voorzitter, optredende als veilingmeester, het bieden niet kon bijhouden. Met als resultaat dat er, in plaats van een tekort, weer geld in kas was. In 1920 werd het 40-jarig bestaan in een feestelijke vergadering in het clubhuis herdacht. In dat jaar bedankte de secretaris L. Max wegens drukke werkzaamheden. Dit was weer een ernstig verlies, hij was tien jaar tweede en veertien jaar eerste secretaris geweest. In zijn plaats werd benoemd Jansens, welke na een jaar vertrok. Daarna nog een korte tijd J. Max, tot in 1922 in zijn plaats tot secretaris werd benoemd W. J. Kuiper. Hiermede had weer een harde werker en bovendien een echte sportman zijn intrede in het bestuur gedaan. Reeds in zijn eerste jaarverslag kon hij de verheugende mededeling doen, dat Nova Zembla was aangewezen door de Koninklijke Nederlandse Schaatsenrijders Bond voor het houden van proefwedstrijden. Helaas was er in 1922, 1923 en 1924 onvoldoende ijs, zodat van deze wedstrijden niets is gekomen. Wel konden er nog enkele kleine wedstrijden worden gehouden. Zelfs in 1925 een wedstrijd waarvan de secretaris in zijn verslag schrijft: 'Het was waterballet op het ijs, maar wij hebben genoten. Het waarnemend muziekkorps vrolijkte de trieste gezichten van rijders en kijkers en slaphangende vlaggen op. Resultaat: een nadelig saldo, groot. f 79,50, maar er was toch weer eens een wedstrijd geweest. In 1926 bedankte de voorzitter J. H. van Wageningen, die de plaats van P. Jukes had ingenomen. Weer een ernstig verlies. In de vergadering op 2 november werd hij tot erelid benoemd. Dit was zeker verdiend na 39 dienstjaren in allerlei functies, slechts overtroffen door P. Jukes wat het aantal dienstjaren betrof. In 1927 werd G. Tiggelman gekozen tot voorzitter en C. Stapel tot bestuurder. Door de nieuwe voorzitter werden de zaken wel weer nauwkeurig behandeld. Schrijver dezes vroeg dan ook aan zijn vrouw nachtpermissie aan, als er vergadering was. Doch, door een nogal eens korte, krachtige uitdrukking, dat de zaak waarom het ging als afgedaan kon worden beschouwd, van het nieuwe bestuurslid Stapel, kwamen wij toch meestal nog voor het middernachtelijk uur thuis. Alvorens ik aan het derde tijdvak begin, mag ik nog vermelden dat Nova Zembla lid was geworden van de IJ.H.N. na de opheffing van de aparte afdeling hiervan, die in feite uit dezelfde personen als bestuurders bestaan had. Wat de personen betreft, die in dit tijdvak veel voor Nova Zembla hebben gedaan, mag ik zeker noemen de heren J. Handgraaf, J. J. Balm en Th. Jukes, welke alle drie een eervolle staat van dienst hadden, respectievelijk als penningmeester, tweede secretaris en tweede voorzitter en altijd klaar stonden als er gewerkt moest worden. Zeker zou daar nog een aantal namen van anderen aan kunnen worden toegevoegd, maar dan wordt de keus wel moeilijk wie wel en wie niet. In 1929 ging een reeds jaren gekoesterde wens in vervulling. Door het huren van 4 ½ hectare grasland van de Genie verwierf Nova Zembla een grasijsbaan, waardoor zij toen de beschikking kreeg over een van de grootste en mooiste ijsbanen van Nederland. Maar tevens haalde zij zich een schuld van rond f 2.000,- op de hals. Wat dan ook voor het bestuur naast voldoening de nodige financiële zorg medebracht, temeer omdat er telkens nog grote uitgaven moesten worden gedaan voor hekwerk, bemaling, gebouwtjes enzovoort. Er mag evenwel worden geconstateerd dat in de 25 jaren dat de grasbaan nu bestaat, er wel eens heftig gedebatteerd is of bepaalde uitgaven zouden kunnen worden gedaan of niet, maar de genomen beslissing werd toch steeds door allen aanvaard. Reeds het eerste jaar werden er vijftien wedstrijden gehouden, waarvan zeker wel de belangrijkste was die in schoonrijden, welke door het prachtige weer door zeer veel publiek werd bezocht. Het bestuur werd door rijders en jury dank gebracht voor de goede organisatie. Dat het jaar 1929 een druk jaar is geweest, blijkt wel hieruit, dat er 25 vergaderingen werden gehouden. De financiële zorgen werden wel tijdelijk verlicht, doordat A. van Meesche f 1.500,- en W. Kuiper f 500,- leende. Doch hierop volgde een viertal vrijwel ijsloze winters, waardoor er van aflossing geen sprake kon zijn. De financiële toestand werd vrijwel hopeloos. In de jaarvergadering van 16 maart 1931 werden G. W. Polderman en A. van Meesche tot bestuurders gekozen, eerstgenoemde werd daarop penningmeester. Dit was zeker geen benijdenswaardig baantje, er was zelfs geen geld om de rente van het geleende geld te betalen. Zelfs werd het lidmaatschap van IJ.H.N. en K.N.S.B. opgezegd. Het 50-jarig bestaan werd slechts herdacht in de gewone jaarvergadering van 1931. In 1932

bedankte de secretaris Kuiper voor zijn functie. Dit was een ernstig verlies, daar hiermede niet alleen een zeer ijverige secretaris heenging, maar ook iemand die de ijssport kende als geen der andere bestuurders. Gelukkig stelde de heer C. van Beijeren zich beschikbaar om als tijdelijk secretaris de zaak waar te nemen. Hier is het zeker de plaats om Van Beijeren te herdenken als de man die als penningmeester en secretaris, maar bovenal als bestuurder en als gewoon lid, in die moeilijke jaren altijd klaar stond om Nova Zembla uit de moeilijkheden te helpen. In zijn plaats werd benoemd de heer Bulthuis. Doch deze overleed reeds in 1935. En daarna werd de heer M. Geertsma benoemd, alweer een uitstekende kracht. Eindelijk in januari 1933 was er weer eens een echte winter. Er werd alleen al aan entrees op de baan f 2.177,33 ontvangen. Toen konden er schulden worden betaald, wat materiaal worden aangeschaft enzovoort, maar van het geleende geld kon slechts f 150,- worden afgelost. Maar geen nood, het was nu wel bewezen: nog een paar winters, en dan zouden wij volgens de optimisten zelfs een groot gebouw neer kunnen zetten. Maar toen in 1934 Kuiper het geleende restant ad f 350,- terug moest hebben, was Holland-in-last. Er was geen cent in kas. Jammer was, dat Kuiper juist op dit voor ons zo moeilijke moment zijn geld terugwenste. Een aantal leden echter stelde op de vergadering spontaan het geld renteloos ter beschikking, zodat ook deze moeilijkheid weer was overwonnen. In 1935 was er slechts één dag ijs, althans er werden toegangskaarten verkocht. Het liep prachtig. Maar door de grote toeloop waren er spoedig meer schotsen en gaten dan ijs! Om drie uur moest de baan gesloten worden. Vele bezoekers bestormden echter het loket en vroegen op luidruchtige wijze, onder vele dreigementen, hun geld terug. Maar de penningmeester, denkende aan de schulden, raapte het gehele zaakje bijeen en nam de vlucht! De andere bestuurders liet hij achter om de bezoekers te kalmeren en te vertellen dat het geld al weg was en derhalve niet terugbetaald kon worden. Het volgende jaar was deze penibele zaak weer vergeten, gelukkig. Het duurde tot de winter 1938-1939 voordat er weer een echte winter kwam. Maar toen stond er steeds zo'n felle oostenwind en viel er zo veel sneeuw, dat er weinig gebruik van de baan kon worden gemaakt. Inmiddels was de pacht verhoogd, de kosten daalden van f 189,- tot f 75,- voor Nova Zembla. Er was voor het eerst weer een klein batig saldo. Hierop volgde 1939-1940, de strengste winter sedert honderd jaar. Er werd een aantal wedstrijden gehouden, waarvan boven alles slaagde het, ter gelegenheid van het 60-jarig bestaan georganiseerde, gekostumeerd rijden. Daarvan was veel werk gemaakt. De jury stond dan ook voor een moeilijke taak. Hierna volgde nog een wedstrijd op priksleden, welke veel hilariteit veroorzaakte, omdat de meeste deelnemers deze sportbeoefening niet geheel meester waren. Ook werd veel gebruik gemaakt van de baan door de destijds in Spaarndam gelegerde militairen, waarvan de sergeant-majoor Batus zich ook voor Nova Zembla zeer verdienstelijk had gemaakt. Ook 1941 was een jaar met een langdurige winter en er werden enkele wedstrijden gehouden. Door het overnemen van materiaal van de opgeheven IJclub St. Moritz kon de accommodatie van de baan weer worden verbeterd. Het financieel resultaat was echter beneden de verwachting gebleven. Dit werd hoofdzakelijk veroorzaakt door de verduisteringsvoorschriften, waardoor de baan 's avonds niet geopend kon worden. Het volgend jaar was er weer een langdurige winter. Er werd een kortebaandwedstrijd gehouden om prijzen van f 200, f 100,- en f 50,-. Het bestuur was pessimistisch gestemd over dit voorstel: er was geen geld in kas. Maar de Wedstrijdkommissie, onder aanvoering van Van Warmerdam, Kuiper, Visser, Kok, Verharen en De Graaf, zorgde dat er door 30 leden een garantiefonds werd gevormd, groot f 570,-. De zaak verliep evenwel uitstekend. De inkomsten bedroegen die dag f 901,85 en een batig saldo was er, groot f 270,-. En de grootste pessimist van het bestuur, Meijers, werd dan ook flink gehoord door de Wedstrijdkommissie. Daarna drukten de oorlogsomstandigheden echter zo zwaar, dat het werk volkomen tot stilstand kwam. Op 14 juni 1945 kwam het bestuur weer bijeen om de situatie te bespreken. Er moesten maatregelen genomen worden. Het houtwerk en de toegangsbrug waren grotendeels in de noodkacheltsjes verdwenen, terwijl de rest door de moffen gestolen was. De gehele schade werd opgenomen. Door het onvermoeide werken van de voorzitter Tiggelman, die alles uitvoerig had beschreven en aanhangig gemaakt bij de verschillende instanties, gelukte het hem een belangrijk bedrag als oorlogsschade terug te krijgen. Hem werd dan ook dank gebracht voor het vele werk hiervoor verricht. Bij de verschillende bevrijdingsfeesten werden de vlaggen verhuurd, opbrengst f 161,05. Er was weer een begin. De eerste winter hierop volgend werd een groot succes. Ontvangsten: f 2.535,20, alleen aan entrees f 1.727,-. Uitgaven: f 445,-, met nog enkele te betalen rekeningen. Op de jaarvergadering werd besloten alle nog resterende schulden, totaal f 1.470,-, af te lossen. Sinds lange jaren had Nova Zembla er financieel niet zo goed voor gestaan. Het zou niet lang duren. Tevens moest op deze vergadering van 15 maart 1946 worden voorzien in een drietal vacatures in het bestuur, door het overlijden van J. Handgraaf en het bedanken wegens hoge leeftijd van Th. Jukes en G. Hartog. Hiervan werd Th. Jukes benoemd tot erelid en werd met hem ook Hartog gehuldigd voor zijn grote verdienste en het vele werk dat ook hij voor Nova Zembla had verricht. In hun plaatsen werden benoemd N. van Warmerdam, C. van Meesche en A. Ruijgrok, die reeds allen als lid van de Wedstrijdkommissie hadden bewezen geschikte krachten te zijn. P. Nooij kreeg als toegevoegd bestuurslid de financiën te beheren. Eind 1946 leed het bestuur weer een ernstig verlies door het overlijden van A. van Meesche, bij allen bekend als 'Ome Fons'. Hij was, om een bekend radiomedewerker te citeren, de man voor al de kleine klusjes. Niets was hem teveel: altijd, zomer of winter, kon men hem op of bij de baan vinden. Hierna werd Nooij benoemd tot penningmeester en bleef Polderman bestuurder. In 1947 was er weer een aantal wedstrijden, waarbij een wedstrijd werd gehouden met arrensleden, verzorgd door en voor rekening van een rijvereniging. De snelste dravers deden mee. Door de felle sneeuwjacht kon men soms het einde van de baan niet zien. Wel jammer, want zo iets had men in Spaarndam nog nimmer gezien. Ook werd in 1947 de verlichting verbeterd. Door de heer Stapel werd een aantal palen voor niet te hoge

prijs geleverd. Hiervoor werd weer een renteloos voorschot verkregen, groot f 750,-. Alweer schuld! Tevens werd een geluidsinstallatie gekocht, waarvoor ook weer geld moest worden geleend. Hierbij kwam nog, dat de elektromotor van het gemaal werd gestolen en in 1950 eveneens het koper draad van de verlichting. De daders werden niet gevonden. Nadat Nova Zembla in 1948 weer lid van de K.N.S.B. geworden was, kreeg zij het provinciaal kampioenschap op de kortebaan voor dames toegewezen. Deze wedstrijd had een goed verloop met veel publiek op de baan. In 1949 overleden de heer Van Beijeren en het oudste bestuurslid, de heer J. J. Balm, welke laatste ruim 50 jaar deel van het bestuur had uitgemaakt. Bij de teraardebestelling van beiden was het bestuur dan ook vertegenwoordigd. In 1950 werd het 70-jarig bestaan gevierd met een gekostumeerd ijsfeest, waarbij velen, ondanks de felle koude, aanwezig waren. Door een aantal dames werd, bij monde van mej. N. Polderman, een prachtige nieuwe vlag in de Spaarndammer kleuren (geel en wit) aan het bestuur aangeboden en door de heer Stapel, inmiddels in de plaats van de heer Tiggelman als voorzitter benoemd, onthuld. In 1951 werd de heer Stapel door de heer Polderman als voorzitter opgevolgd. De heer S. van Dijk werd als secretaris benoemd in de plaats van de heer Wessels, die de heer Geertsma was opgevolgd. In 1953-1954 kon weer een aantal wedstrijden worden gehouden, waarbij de wedstrijd op de langebaan wel de belangrijkste was en waarin een aantal van de snelste rijders van het land elkaar bekampten. Na afloop werd door de vertegenwoordiger van het hoofdbestuur, de heer Smit, het bestuur en wedstrijdcommissie een compliment gemaakt voor de uitstekende organisatie. Hiermede meen ik wel de belangrijkste gebeurtenissen en de namen te hebben vermeld van diegenen, die in de afgelopen 75 jaren hun krachten aan Nova Zembla hebben gegeven. Er wel van overtuigd zijnde, dat ik een aantal van hen niet heb vermeld en ook wel belangrijke gebeurtenissen heb vergeten. Maar tenslotte moest er een keus worden gedaan uit het vele werk en de vele personen, die Nova Zembla nu 75 jaar lang niet alleen hebben in stand gehouden, maar ook hebben gemaakt tot een van die verenigingen die, wat organisatie en baanaccommodatie betreft, een goede naam in de ijssport hebben.

Aldus M. Meijers, december 1954. Meester van Dijk vervolgt dit verslag aldus:

Sinds 1955 is ook in Nova Zembla weer heel wat gebeurd en een beknopte geschiedenis tot heden, volgt hier.

Het 75-jarig bestaan werd dus op 26 februari 1955 gevierd met een receptie in het clubcafé Van der Putten, gevolgd door ijswedstrijden en o.a. het optreden van de toen 13-jarige Sjoukje Dijkstra. Op de feestavond in gebouw Sint Bavo aan de Smedestraat waren 550 mensen aanwezig. Een welgeslaagde herdenking! Het bestuur en enige toegewijde leden werkten ook nu voort aan de instandhouding en verbetering van de ijsbaan. Een clubgebouw werd met eigen krachten ingericht, afkomstig van de E 55 Rotterdam en gefinancierd door renteloze aandeeltjes van Spaarndammers. Een ongelooflijke prestatie, want de financiële middelen van de vereniging waren vaak niet groot. De contributie werd zo laag mogelijk gehouden. Maar ook in zorgelijke financiële omstandigheden wist men de baan te prolongeren! Jarenlang wilde men de verlichting verbeteren, hetgeen pas in 1965 werd gerealiseerd. In samenwerking met de N.V. Werf Stapel werden door enkele mensen lichtmasten gebouwd en geplaatst. Ondergrondse kabels werden gelegd. De accommodatie werd aanzienlijk verbeterd en gemoderniseerd. Op 1 maart 1960 werd ook het 80-jarig bestaan gevierd. En het is te hopen, dat bestuur en leden toewerken naar het 100-jarig jubileum! Steeds meer mensen houden dan de gelegenheid op de uitgestrekte baan de ijssport te beoefenen. Uit verre omtrek komen de liefhebbers! In samenwerking met het bestuur heeft de Wedstrijdcommissie het houden van vele wedstrijden mogelijk gemaakt, onder K.N.S.B.-auspiciën. Naast de gewone wedstrijden is deze commissie, door goede training, ook de uitvoering van de langebaanwedstrijden toevertrouwd, hetgeen met lof van de K.N.S.B. officials geschiedt. Vele verdienstelijke leden en bestuurders gingen heen, onder meer de ereleden M. Meyers en G. Tiggelman, de voorzitter G. W. Polderman en het bestuurslid A. Ruygrok. Zij allen hebben veel voor Nova Zembla gedaan. Het huidige bestuur wordt gevormd door:

C. van Meesche, voorzitter
S. J. van Dijk, secretaris
P. Nooy, penningmeester
N. W. C. van Warmerdam, tweede secretaris
A. C. Ruygrok, tweede penningmeester
J. E. Verharen
C. Polderman
C. J. van Beyeren
W. Hartendorp

De Heer C. Stapel Jr., erelid, heeft jaren lang de ijsclub met raad en daad bijgestaan als bestuurslid, vicevoorzitter en voorzitter. Ook na zijn aftreden kan de ijsclub op zijn steun blijven rekenen.

Moge Nova Zembla ook in de toekomst verzekerd blijven van de hulp van alle Spaarndammers.

Uit de Statuten, 'goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 10 januari 1903, gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 15 maart 1930 en 19 oktober 1964', citeren wij twee kenmerkende artikelen:

- 7) Om lid van de vereniging te worden, moet men zich opgeven bij de penningmeester en minstens 18 jaar zijn. Het bestuur beslist over de aanneming.
- 8) Buitengewone leden zijn inwoners van gemeenten buiten het voormalige Spaarndam; zij hebben geen stemrecht. Aspirant-leden zijn inwonende kinderen van leden, buitengewone leden en ereleden beneden de 20 jaar. Om buitengewoon lid of aspirant-lid te worden, moet men zich aanmelden bij de secretaris. Het bestuur beslist over de toelating.

Artikel 17 van het *Huishoudelijk Reglement* vertelt ons:

Het insigne der vereniging bestaat uit:

1. Voor de bestuursleden uit het wapen van Spaarndam, omgeven door een lauwerkrans, waaronder een schaats hangt, alles verzilverd. Het insigne van de voorzitter is verguld.
2. Voor de leden en buitengewone leden uit het wapen van Spaarndam, waaronder een schaats hangt; alles verzilverd.
3. Voor de ereleden als bij 2., doch verguld.

Waarmee alweer blijkt, dat het markante Spaarndam (ondanks de verdeling over twee gemeenten) een dorp op zichzelf is gebleven.